

INTYGANDE, n. 4. 1) Handlingen, hvarigenom något intygas. — 2) Se *Intyg*.

INTÅG, i'ntåg, n. 5. Handlingen, då man intågar. Sägdes om krigsfolk, procession och skämtvis om flera personer, som till fots följas åt in i ett ställe. *Ett högtidligt i. Göra sitt i. i en stad.*

INTÅGA, v. n. 4. Ingå i tågande trupp, tågvis. Brukas om krigsfolk och processioner, äfvensom skämtvis. *Arméen i-de i staden.* — Äfv. *Tåga i'n.* — *Intågande*, n. 4.

INTÅGT, i'ntågct, m. 5. Hvad som uppbäres i skatt, afgift o. s. v., eller fås in genom biljettförsäljning vid offentliga representationer, o. s. v. *Kronans i-er. I-en af ett recellspektakel.* — *Syn.* Uppbörd.

INUNDER, inunn'dr, prep. Se *Under*, prep. 1. *I skåpet.* — *Adv.* Under något ifrågavarande föremål. *Det låg i. och icke uppöfver.*

INUTI, i'nuti', prep. I det inre af. *Städerna i landet.* — *Adv.* I det inre af något ifrågavarande föremål. *Utanpå friskt, i skåmdt.*

INVALID, --li'd, m. 5. (lat. *invalidus*, orklös) 1) En genom ålder eller sår till vidare tjänst oduglig krigare. — 2) (fig. sam.) En, som genom ålder eller sjukdom är till vidare tjänst eller arbete oförmögen.

INVALIDHUS, --li'dhus, n. 5. Offentlig anstalt, der krigsmän, som genom ålder eller erhållna sår äro till vidare tjänst odugliga, njuta husrum, söda och kläder. — Kallas äfv. *Invalid-inrättning*.

INVANDRA, v. n. 4. 1) Vandra, gå in i ett ställe. *Stora folkskaror i-de i parken.* — Äfv. *Vandra i'n.* — 2) Inflytta i ett land. *Många tusende i. årligen i Amerika.* — *Invandrande*, n. 4. o. *Invandring*, f. 2.

INVARPA, v. a. 1. Genom varpning införa (ett fartyg). — *Invarpande*, n. 4. o. *Invarpning*, f. 2.

INVASION, --schón, f. 5. Fientligt infall.

INVECKLA, v. a. 4. 1) Innesluta en sak i något, som man vecklar deromkring. *I något i papper.* — Äfv. *Veckla i'n.* — 2) (fig.) a) Göra trasslig, svår att utreda. *I en sak.* — b) *I någon i sin olycka*, draga någon med sig i olyckan. — *Syn.* Förveckla. — *I sig*, v. r. 1) Omgifva sig med något, som vecklas omkring. *I sig i en kappa.* — Äfv. *Veckla i'n sig.* — 2) (fig.) *I sig i motsägelser*, utan att man själf märker det, göra stridiga uppgifter, så att man har allt svårare att reda sig. *I sig i en fara*, genom oförsigtighet, utan att man själf märker det, utsätta sig dertför. — *Invecklande*, n. 4. o. *Inveckling*, f. 2.

INVEFVA, v. a. 1. Se *Inveckla*. — Äfv. *Vefva i'n.* — *Invefvande*, n. 4.

INVENTARIEBOK, innvännartiebók, f. 5. pl. — *böcker.* Räkenskapsbok, hvaruti införas de årliga inventarierna af kontanta tillgångar, varor, fastigheter, mobillier, debitorer och kreditorer.

INVENTARIUM, innvännartiumm, n. 5. pl. — *ier.* 1) Förteckning på lösegendom i ett bo, på en gård, vid en fabrik, o. s. v.; äfv. förteckning på de särskilda varorna, effekterna i ett varulager, ett upplag, magasin, o. s. v. — 2) Samtliga effekter, varor, hvaröfver sådan förteckning blifvit upprättad.

INVENTERA, v. a. 4. 1) Upprätta inventarium. — 2) Uppfinna, uppdikta. — *Inventerande*, n. 4. o. *Inventering*, f. 2.

INVENTION, innvännantschón, f. 5. Uppfinning. INVENTIÖS, innvännantschö's, a. 2. Uppfinningsrik.

INVERKA, v. n. 4. (t. *einwirken*) Utöfva verkan. *Denna händelse i-de mycket på hans lynne.* — *Syn.* Se *Verka*.

INVERKAN, f. sing. indef. Verkan, som utöfvas på något. *Denna omständighet är utan all i. på målets stulliga afgörande.* — *Syn.* Se *Verkan*.

INVERSION, innvännantschón, f. 5. (gram.) Omflyttning af ordens naturliga ordning. Omvänd ordföljd.

INVERTES, i'nnvä'rtäss, a. oböjl. Inre. Sägdes både i fysisk och andlig mening. *De i. delarne af kroppen. I. sjukdom. I. krig. I. strid.* — *Adv.* Inuti, i det inre. *I. äro de glupande ulfvar. Bruka ett medel i.*, genom intagning. [Invärtes.]

INVESTITUR, innvästitur, f. 5. (af lat. *investire*, bekläda) Högtidlig insättning i ett embete.

INVELLA, v. a. 4. Genom vaxling inbekomma, återtaga, återfå. *Banken i-r sina sedlar.* — Äfv. *Vexla i'n.* — *Invevlan*, n. 4. o. *Invevling*, f. 2.

INVID, innvi'd o. i'nnvi'd, prep. Tätt utmed. *I kyrkan.* — *Adv.* Tätt utmed något ifrågavarande föremål, ställe. *Belågen der i.*

INVIGA, v. a. 2. 1) Med vissa ceremonier helga åt Gud eller någon gudomlighet. *I en kyrka, en biskop. I kyrkklockor.* — 2) a) (med afseende på Grekers och Romares forna hedniska religion) Upptaga bland antalet af dem, som ägde en högre, för den stora mängden obekant kunskap i religionen och gudstjänstens betydelse. *I någon i de Eleusinska mysterierna.* — b) (i utsträckt mening) Bibringa insigt i de högre sanningarna af en religion, hvilken som helst, och dess inre, hemliga mening. — 3) (fig.) a) Bibringa kunskap i en sak, i vetenskap, konst, yrke, o. s. v. *Han är ännu icke i-gd i hemligheten. I någon i filosofiens hemligheter, i politikens hemliga läror.* — b) (fam.) Första gången bruka något. *I en ny klädning.* — *Viga i'n* säges äfv. för bem. 1. o. 3, b. — *Invigande*, n. 4. o. *Invigning*, f. 2.

INVIKA, v. a. 5. (böjes genom *Vika*) Vika inåt. — Äfv. *Vika i'n.* — *Invikande*, n. 4.

INVIKNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något invikes. — 2) Inviket ställe; hvad som blifvit inviket. *En i. på en klädning.*

INVIO LABEL, ---láb'l, a. 2. Okränkbar, oantastlig.

INVIRA, v. a. 4. Se *Invefva*. — Äfv. *Vira i'n.* — *Invirande*, n. 4.

INVIRKA, v. a. 4. Virka (prydnader, figurer o. d.) på ett tyg. *I blommor på ett tyg.* — Äfv. *Virka i'n.* — *Invirkande*, n. 4. o. *Invirkning*, f. 2.

INVISÄ, v. a. 4. o. 2. 1) Visa någon vägen in. — Äfv. *Visa i'n.* — 2) Se *Anvisa*, 3. — *Invisande*, n. 4.

INVISNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom någon invisas. — 2) Se *Anvisning*, 3. *Gifva, få, hafva i. på någon.*

INVIT, innvít, m. 5. (af lat. *invitare*, inbjuda) 1) (i vissa kortspel) Uppmaning till medspelaren genom utspelandet af ett lägre kort, att hålla samma färg. — 2) Förtäckt tecken till någon, hvarigenom han anmanas, inbjudes till något. *Göra någon en i.*